

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. W.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 17 września 2025 r.,

kasacji obrońcy od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt V Ka 1352/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi

z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 810/20

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć M. W. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 5 grudnia 2024 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieście w Łodzi z 19

kwietnia 2023 r. w ten sposób, że wyeliminował z niego dwa orzeczenia o obowiązku zapłaty na rzecz Banku [...] s.a. i ostatecznie M.W. został uznany za winnego popełnienia trzech czynów zabronionych: jednego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i zbiegu dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody na rzecz Banku [...]1 w W. s.a. z/s w W..

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego złożył obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. przez odczytanie protokołu z zeznań J.P.; art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez dokonanie wybiórczej kontroli odwoławczej. Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Łodzi wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim zdecydowanie należało odrzucić tezę skarżącego jakoby na etapie postępowania odwoławczego doszło do rażącego naruszenia reguły bezpośredniości przez odczytanie w odpowiednim zakresie protokołu złożonych przez świadka zeznań. Skorzystanie z możliwości jaką daje procedującemu Sądowi art. 391 § 1 k.p.k. było jedyną drogą do skutecznego przeprowadzenia postępowania odwoławczego, albowiem wszelkie próby doręczenia J.P. wezwania na rozprawę okazały się bezskuteczne, co stanowiło realną, trwałą przeszkodę uniemożliwiającą przybycie świadka do sądu i uzasadniającą odstępianie od zasady bezpośredniości.

Przechodząc do zarzutu nieodniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutu 2c apelacji a więc wymienionych tam ustaleń faktycznych to przede wszystkim należało zauważyć, że uchybienie to miało charakter polemiczny z prawidłowym procedowaniem Sądu *ad quem*. Sąd Okręgowy odniósł się do

wszystkich zarzutów zwykłego środka odwoławczego a w pisemnych motywach wyroku uzasadnił, które zarzuty apelacji uznał za niesłuszne. W odpowiedzi na wątpliwości obrońcy Sąd *ad quem* opisał cały przestępczy proceder, w którym brał udział skazany. Mając na uwadze zastrzeżenia skarżącego co do orzeczenia Sądu pierwszej instancji Sąd odwoławczy wskazał konkretne zeznania świadków, które legły u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie i skazania M.W. za popełnione oszustwa. Nie ma żadnych podstaw do kwestionowania rzetelności procedowania Sądu Okręgowego. Wykreowane na potrzeby postępowania kasacyjnego zarzuty świadczą o niezadowoleniu strony z zapadłego wyroku i wbrew treści przepisu art. 519 k.p.k. skierowane zostały przeciwko procedowaniu Sądu Rejonowego a z ich treści wynika, że skarżący podniósł w nich nieuprawniony na tym etapie zarzut, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Ostatni z zarzutów kasacyjnych był niczym innym jak zakwestionowaniem wysokości kary wymierzonej skazanemu, co wobec oczywistej bezzasadności pozostałej części kasacji implikowało pozostawienie tego zarzutu bez rozpoznania. Dla porządku jedynie należało przypomnieć obrońcy, że wbrew jego twierdzeniom, Sąd Okręgowy utrzymując w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji także w zakresie wymierzonej kary pozbawienia wolności, wziął pod uwagę wywiad środowiskowy. Pozytywna opinia sąsiadów nie mogła jednak zaważyć na uchyleniu kary pozbawienia wolności skoro postępowanie sądowe ujawniło, że skazany jest osobą wysoce zdemoralizowaną i lekceważącą porządek prawny. Ustalono też, że rola skazanego w oszukańczym procederze nie była marginalna a stopień społecznej szkodliwości jego czynów okazał się znaczny, przy czym motywacja zasługiwała na szczególne potępienie.

Dlatego Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[a.ł.]

